

ת"פ 25624/03/22 - מדינת ישראל נגד עומר יאסין,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 25624-03-22 מדינת ישראל נ' יאסין (עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי, שופט בכיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם עומר יאסין, (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מונא מנסור

ב"כ הנאשם: עו"ד רסלאן מחאג'נה

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

ההליך וכתב האישום

1. הנאשם הורשע על סמך הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של כניסה ושיבה בישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק כניסה לישראל, התשי"ב-1952, ועבירות בנשק (עסקה אחרת), עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הודאת הנאשם ניתנה, כאמור, במסגרת הסדר טיעון אשר כלל את תיקון כתב האישום, מבלי שהושגה הסכמה לעניין העונש. נקבע כי לעניין זה יטען כל צד את טענותיו באופן חופשי.

2. בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") נאמר כי מואמן אבו עאסלה (להלן: "מואמן"), ג'ואד אבו ריא (להלן: "ג'ואד") והאדי עאסלה (להלן: "האדי") הם קרובי משפחה וחברים. אחיו של האדי, באסל עאסלה (להלן: "באסל"), הינו הבעלים של עסק לשטיפת רכבים בעראבה.

במהלך שנת 2021, במועדים שאינם ידועים למאשימה, נכנס הנאשם לישראל ושהה בה לתקופות שונות לסירוגין, בניגוד לחוק וללא אישור כניסה ושהייה כדן. במסגרת שהותו זו בישראל, במועדים שאינם ידועים למאשימה, עבד הנאשם בעסק של באסל ובמסגרת עבודתו הכיר את מואמן, ג'ואד והאדי.

3. עובר ליום 30.10.2021 תכנן מואמן לרכוש כלי נשק. לשם כך, יצר מואמן קשר עם הנאשם ביום 30.10.2021 וביקש ממנו לבדוק עבורו אפשרות לרכישת כלי נשק מסוג קרלו. בתגובה, מסר הנאשם למואמן כי יש לו חבר המעוניין למכור כלי נשק (להלן: "הסוחר").

4. בהמשך לאמור, ביום 5.11.2021, לאחר תיאום מוקדם באמצעות הנאשם בין מואמן לסוחר, נסע מואמן לטול כרם יחד עם ג'ואד והאדי, שם פגש את הנאשם והסוחר. במעמד זה הציג הסוחר למואמן, בנוכחות הנאשם, תת מקלע מאולתר מסוג קרלו בצבע שחור, שהינו כלי שסוגל לירות כדור או קליע שבכוחם להמית אדם (להלן: "הנשק"). לאחר שבדק את טיב הנשק, סיכם מואמן עם הסוחר כי ירכוש אותו תמורת 3,500 ₪, אותם העביר לסוחר במעמד המפגש. עוד הוסכם כי החזקה בנשק תועבר לידי מואמן על ידי הנאשם לאחר שמואמן ייצא משטחי הרשות הפלסטינית.

5. בהמשך אותו יום, פגש הנאשם את מואמן בעיר טייבה ומסר לידיו את הנשק. כל זאת, בלא רשות על פי דין ומבלי שהיה לנאשם אישור כניסה ושהייה כדין בישראל. בהמשך, נסע מואמן לעראבה, יחד עם ג'ואד והאדי, כשהוא מחזיק, נושא ומוביל את הנשק בתוך שקית בלא רשות על פי דין.

הראיות לעונש

6. במסגרת ראיותיה לעונש הגישה המאשימה את תדפיס רישומו הפלילי של הנאשם (מע/1), ממנו עולה כי לחובתו הרשעה קודמת אחת מיום 1.3.2022, בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגין הוטל עליו מאסר מותנה בן 14 ימים שהינו בר הפעלה. כן הגישה המאשימה את הכרעת הדין וגזר הדין בתיק מושא ההרשעה הנ"ל (מע/3).

המאשימה הציגה הכרעת דין וגזר דין נוספים שניתנו כנגד הנאשם ביום 3/10/2022 - כשבעה חודשים לאחר ביצוע העבירות נשוא תיק זה - בת"פ 58907-07-22 בבית המשפט המחוזי מרכז לוד, בו הורשע הנאשם בעבירה של קשירת קשר לפשע (מע/2). בגין אותו תיק, נדון הנאשם למאסר בפועל החופף את תקופת מעצרו מיום 18.7.2022 ועד 3.10.2022 וכן ל-6 חודשי מאסר על תנאי.

7. מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

8. בטיעוניה לעונש עמדה המאשימה על חומרתה של תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקי, אשר אלמלא הייתה קיימת לא היו מבוצעות עבירות אלימות באמצעות נשק. תופעה זו פוגעת בשלום הציבור וביטחונו, בחיי אדם וברכוש, ועל בית המשפט להילחם בה באמצעות הטלת ענישה מחמירה. עבירת הכניסה לישראל

שלא כחוק פוגעת בשלטון החוק ובסדר הציבורי.

9. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות, ביקשה ב"כ המאשימה ליתן את הדעת לסוג הנשק מושא העסקה - תת מקלע מאולתר מסוג קרלו, שהינו כלי שסוגל לירות כדור או קליע שבכוחם להמית אדם, שפוטנציאל הנזק הנשקף ממנו רב ביותר. בהפנותה לגזר הדין שניתן בעניינם של מואמן, ג'ואד ומעורב נוסף, נטען כי במקרה דנא אין המדובר בהחזקה תמימה של נשק למטרה שאינה ידועה. השלושה עשו שימוש בנשק זה עת ירו לעבר בניין מפלגת "חד"ש" בעיר סח'ין, והתכוונו לעשות בו שימוש נוסף של ירי לעבר ביתו של אדם החב להם כסף, שאז נתפסו על ידי המשטרה. כן ביקשה המאשימה להביא בחשבון את חלקו הדומיננטי של הנאשם בעסקת הנשק, שאפשר למעשה להוציאה אל הפועל, ואת התכנון שקדם לביצועה.

10. לשיטת המאשימה, יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים בגין העבירות שיוחסו לנאשם, שכל אחת מהן מהווה אירוע עברייני נפרד.

לאחר שהציגה פסיקה המלמדת לשיטתה על מדיניות הענישה הנוהגת, עתרה המאשימה לקבוע מתחם הנע בין 54 ל-89 חודשי מאסר בפועל ביחס לעבירת הנשק, ומתחם הנע בין מאסר מותנה ל-5 חודשי מאסר בפועל ביחס לעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק.

11. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, ביקשה המאשימה לגזור את עונשו ברף האמצעי של המתחמים שהתבקשו על ידה, ולהפעיל את המאסר המותנה בן 14 הימים התלוי ועומד כנגדו במצטבר לכל עונש שייגזר עליו בתיק זה. המאשימה ביקשה שלא לנכות מהמאסר שיוטל על הנאשם את ימי מעצרו בין 18.7.2022 ועד 3.10.2022, שכן עונש המאסר שנגזר עליו בת"פ 58907-07-22 שצוין לעיל, חופף תקופה זו. כן ביקשה להשית על הנאשם עונש מאסר מותנה וקנס.

12. בפתח טיעוניו לעונש ביקש ב"כ הנאשם שלא לקבל את עמדת המאשימה כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים בגין העבירות בהן הורשע שולחו. נטען כי כניסתו של הנאשם לישראל הייתה לצורך מסירת הנשק לידי מואמן זמן קצר לאחר שנרכש על ידי האחרון. לפיכך, עתר הסנגור לקבוע מתחם עונש אחד בגין שתי העבירות.

13. לטענת ההגנה, הנאשם לא יכול היה לסרב לבקשתו של מואמן כי יכיר לו סוחר נשק. זאת, נוכח העובדה שאותה עת עבדו השניים בעסק בבעלות בן דודו של מואמן והיו ביניהם יחסי מרות. אי היענות לבקשתו של מואמן עלולה הייתה להביא להפסקת עבודתו של הנאשם, לפגיעה כלכלית במשפחתו, המונה 8 נפשות, ולהפסקת הטיפולים הרפואיים שמקבלת אמו הסובלת ממחלת לב. נטען כי זה השיקול שניצב לנגד עיני הנאשם כאשר נענה לבקשתו של מואמן.

הסנגור בקש לדחות את טענת המאשימה בנוגע לחלקו המשמעותי של הנאשם בביצוע עבירת הנשק,

באשר לא הוא זה שרכש אותו, מכר אותו או ניהל משא ומתן על מחירו. חלקו הסתכם בעריכת היכרות בין מואמן לבין סוחר הנשק והוא אף לא קיבל כל תמורה בגין תיאום העסקה. לפיכך, לכל היותר היה הנאשם מתווך בעסקה, הגם שלשיטת ב"כ הנאשם חלקו לא עולה אפילו כדי כך.

14. לאור האמור, ביקשה ההגנה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, הנלמד מהפסיקה אליה הפנתה.

15. בעת גזירת העונש בתוך המתחם, ביקש הסנגור להתחשב בגילו של הנאשם, שהיה כבן 21 בעת ביצוע העבירות והוגדר בפסיקה כבגיר-צעיר, בהודאתו, המבטאת הפנמה של חומרת מעשיו, ובעובדה שהלה שוהה במעצר מזה תקופה ארוכה.

דברו האחרון של הנאשם

16. בדברו האחרון הודה הנאשם כי עשה טעות והביע צער על מעשיו. לדבריו, הוא נכנס לישראל על מנת לפרנס את משפחתו, וכעת הוא מבקש לחזור לביתו, להתחתן ולהקים משפחה. הנאשם הוסיף כי למד לקח מהמעצר, המהווה חוויה קשה עבורו, כי לא יבצע עבירות נוספות ולא ישוב לישראל.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

17. בבואו לגזור את עונשו של נאשם, נדרש בית המשפט לפעול בהתאם לעיקרון ההלימה, המחייב קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם כך, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ובכלל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין.

18. הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירת הנשק בענייננו הם ההגנה על חייו, שלומו וביטחונו של הציבור. העבירה של כניסה ושיבה בישראל שלא כחוק פגעה בערך המוגן של ביטחון המדינה וריבונותה.

19. על החומרה היתרה בה מתייחס בית המשפט לעבירות בנשק אין צורך להכביר מלים. נוכח היקפן העצום של העבירות הנעשות בנשק, הפוגעות בחברה ובמרקם החיים של אוכלוסיות גדולות בה, תוך שהן מסבות נזקים הרסניים בדמות גרימת נזקים בגוף ובנפש לאזרחים תמימים, ופגיעה ממשית בביטחונם האישי

וברווחתם, נרתם בית המשפט למלחמה בתופעה זו בדרך של החמרה בענישה על כלל המעורבים. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14.2.2021), שם נאמר כי:

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק. [...] הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברייין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק".

בפסק דין שניתן לאחרונה בע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.9.2022) ציין כב' השופט א' שטיין כי:

"בהמשך לדברים אלה הבהרתי, בפסק הדין שניתן באחרונה בהסכמת חברי השופטים י' אלרון ו' כשר, כי הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, שכן "בטיפולנו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העברייין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברייין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" (ראו ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה 12) [פורסם בנבו] (28.7.2022)). זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעייננו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." (שם). בהקשר זה אוסיף ואציין את המובן מאליו: בית משפט שמקל בעונשו של עברייין נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק".

בע"פ 4103/22 מדינת ישראל נ' אמון (6.11.2022) נאמר כי:

"בית משפט זה שב והדגיש את החומרה הרבה הגלומה בעבירות בנשק. עבירות אלו טומנות בחובן פוטנציאל פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, ומסכנות את ביטחון הציבור והסדר הציבורי בכללותו (עניין ביאדסה, פסקה 6; ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, פסקה 11 [פורסם בנבו] (29.3.2022); ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם בנבו] (24.2.2021)). חומרתן הרבה של עבירות מסוג זה מתעצמת, בין היתר, משום החשש שישמשו בסיס לביצוע פעילות טרור או פעילות עבריינית (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 6 [פורסם בנבו] (22.12.2020); ע"פ 135/17 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (8.3.2017)). בנוסף, כפי שצוין בעבר, עבירות בנשק במדינת ישראל הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה", ומשכך קיים צורך בענישה מחמירה, אשר תגביר את ההרתעה מפני ביצוע. לעניין זה יפים דבריו של השופט י' עמית בעניין קדורה:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו [...]. לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...] כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי [...]. עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...]" (ההדגשות הוספו - ע' פ'; שם, פסקה 6; ראו גם את פסק הדין של השופט מ' מזוז בע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח))."

20. נוכח היקף התופעה והצורך במיגורה, נרתם אף המחוקק למלחמה בעבירות בנשק. זאת על ידי תיקון חוק העונשין שנכנס לתוקפו ביום 8.12.2021 שמטרתו החמרה בענישה, לרבות קביעת עונשי מינימום לעבירות בנשק, ובכללן רכישה, החזקה, נשיאה, והובלה. התיקון נועד להילחם בהתפשטות העבירות בנשק בקרב קבוצות גדולות באוכלוסייה, נוכח ייחודיות התופעה והשלכותיה החמורות והמחיר שהיא גובה בחיי אדם. התיקון החמיר את העונש הקבוע בצדה של עבירת הרכישה של כלי נשק משבע שנות מאסר לעשר שנות מאסר, וכן קבע כי בתקופה של שלוש שנים מיום פרסומו, לא יפחת עונשו של מי שהורשע בעבירות המנויות בסעיף 144 לחוק העונשין, מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן יחליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונשו. עוד נקבע כי עונש מאסר לפי אותו סעיף לא יהא, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על תנאי.

נכון הוא שאותו תיקון אינו חל בעניינו, שכן העבירות בוצעו טרם כניסתו לתוקף, אך יש בו כדי ללמד כי

בצוק העתים, ונוכח ממדי התופעה, נרתם אף המחוקק למלחמה בעבירות בנשק על ידי החמרת העונשים המוטלים בגין.

21. אין בידי לקבל את טענת המאשימה כי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים בגין כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם. העבירה של כניסה לישראל ושהייה בתחומה באופן בלתי חוקי היא זו שאפשרה לנאשם לבצע את עבירת הנשק. לכן נראה כי שתי העבירות כרוכות זו בזו וההפרדה בין השניים תהיה מלאכותית ומאולצת. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 2240/21 **מדינת ישראל נ' שמואל חיים שחר** (08.11.2021) נפסק כי:

"כידוע, השלב הראשון בגזירת הדין עבור ביצוע מספר עבירות, הוא בחינה אם עבירות אלה מהוות "כמה אירועים", שאז ייקבעו מתחמי ענישה הולמים לכל אחד מאירועים אלה; או שמדובר ב"אירוע אחד", שבגינו ייקבע מתחם ענישה כולל (ראו סעיף 40ג לחוק; וכן: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 790, 772 (2013)). בתוך כך, נדרש בית המשפט לבחון אם העבירות הנדונות מקיימות ביניהן "קשר ענייני הדוק" עד כדי שיש לראות בהן כ"אירוע אחד" כאמור (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארז (29.10.2014)). בבחינה זו ייתן בית המשפט את דעתו על הנסיבות העובדתיות הרלוונטיות לעבירות, ובין היתר, יבחן "האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות" (ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל, [פורסם בנבו] פסקה 22 לחוות דעתו של השופט נ' סולברג (3.9.2015); ההדגשות במקור).... כן נקבע כי 'בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו" (ההדגשה אינה במקור - א.ט.).

22. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בענייננו הבאתי בחשבון שהיה כרוך בביצוע עבירת הנשק. תכנון זה כלל תיאום בין מואמן לסוחר מטול כרם, נסיעה משותפת של הנאשם, מואמן, ג'ואד והאדי לטול כרם להשלמת העסקה ומפגש בין הנאשם למואמן בעיר טיבה על מנת למסור את הנשק לידי מואמן.

בנוסף, הבאתי בחשבון את הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות. הנאשם הורשע בעבירה של עסקה בנשק, במסגרתה הועבר תת מקלע מאולתר מסוג קרלו לידי מואמן. מגזר הדין שהוגש בעניינו של מואמן עולה כי הלה עשה שימוש בנשק (אם כי מדובר בנשק אחר) על מנת לבצע ירי לעבר משרדי מפלגת חד"ש. בנוסף קשר אותו מואמן קשר עם אחרים לבצע ירי לעבר ביתו של תושב סכנין בגין חוב כספי, תוך שימוש בנשק מושא הדיון בענייננו. מזימה זו לא יצאה בסופו של דבר אל הפועל משום

שהמשטרה תפסה את הנשק במהלך בדיקה אקראית. אילולא כן אין לדעת את היקף הנזקים שהיו נגרמים כתוצאה מהשימוש בנשק מושא הדיון. בע"פ 4456/21 **מדינת ישראל נ' אבו עבסה** (23.1.2022) עמד בית המשפט על הפגיעה הרחבה הנגרמת לחברה בכללותה כתוצאה משימוש בנשק המוחזק באופן בלתי חוקי בציינו כי:

"רבות דובר ונכתב על השימוש הנרחב שנעשה בחברה בישראל בכלל ובמגזר הערבי בפרט, בנשק בלתי חוקי. חדשות לבקרים אנו עדים לתוצאותיה ההרסניות בדמות גרימת נזקים בגוף ובנפש לאזרחים תמימים, ופגיעה ממשית בביטחונם האישי וברווחתם. לא פעם עמד בית משפט זה על הצורך בענישה מרתיעה ומחמירה על מנת למגר תופעה זו, וכפי שקבעתי במקרה אחר:

'השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28(2018)) על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת...'. "

בהתאם לזאת, וכחלק מתפקידו של בית המשפט בביעורן של תופעות קשות אלו, קיימת חשיבות של ממש להטלת ענישה הולמת ומרתיעה על כל חוליות השרשרת העבריינית - החל מיצרני או מבריחי הנשק הבלתי חוקי, דרך הסוחרים בו, ועד לאלו הנוטלים אותו לידם ועושים בו שימוש בלתי חוקי."

23. עוד בנסיבות הקשורות בביצוע עבירת הנשק הבאתי בחשבון את חלקו של הנאשם בעסקה. אמנם לא הנאשם הוא זה שסיפק את הנשק, אלא קישר בין מואמן לבין הסוחר שמכר את הנשק תמורת סך 3,500 ₪. אולם הטענה כי חלקו התמצה בתיווך בלבד, חוטאת לאמת. לאחר שהצדדים הישירים לעסקה סיכמו את התמורה ששולמה בשטחי הרשות הפלסטינית, הנאשם הוא זה שהכניס את הנשק משטחי הרשות לתחומי מדינת ישראל ומסר אותו לידי מואמן בעיר טיבה. מכאן שאין לומר כי חלקו בעסקה היה שולי או זניח.

24. עיון בפסיקה המתייחסת לעבירות בנשק מלמד על מנעד ענישה רחב אשר תלוי מטבע הדברים בנסיבות הפרטניות של כל מקרה ומקרה, לרבות כמות הנשק, סוגו, נסיבות ביצוע עסקת הנשק ומאפייניו האישיים של המבצע, ובכלל זאת עברו הפלילי וסיכויי שיקומו. כפי שצוין בהרחבה לעיל, מגמת הפסיקה בעבירות בנשק הנה להחמרה. עיון בפסיקה שדנה בעבירות בנשק בנסיבות דומות או קרובות, מלמד על מדיניות ענישה הכוללת בין היתר עונשי מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

להלן מספר דוגמאות של פסקי דין בהם נדונו עבירות של סחר, רכישה והחזקה של כלי נשק. אני ער לכך שחלק מאותם פסקי דין מתייחסים לנסיבות חמורות מאלו שבענייננו. יחד עם זאת, יש בדוגמאות שלהלן כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת.

בע"פ 1944/20 **אמרה נ' מדינת ישראל** (2.9.20), נדחה ערעורו של מי שהורשע בעבירות של סחר בנשק שלא כדין (תת מקלע מסוג CZ ומחסנית ריקה שתואמת לנשק), החזקה ונשיאה של נשק, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח תקפה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער עונש של 6 שנות מאסר בפועל, לצד הפעלת מאסר על תנאי שנגזר עליו בתיק קודם.

בע"פ 4456/21 לעיל **(מדינת ישראל נ' אבו עבסה)** (23.1.22), קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על קולת עונשו של המשיב, אשר היה חלק מחבורת צעירים שנהגה לסחור בכלי נשק, חלקי כלי נשק ותחמושת, והורשע בשישה אישומים בעבירות ניסיון ייצור וסחר בנשק, החזקת נשק ותחמושת, קשירת קשר לביצוע פשע ועוון, סחר בנשק ותחמושת והובלת נשק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל- 9 שנות מאסר, וגזר על המשיב 54 חודשי מאסר. כאמור, בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, קבע כי העונש שנגזר על המשיב סוטה לקולה באופן קיצוני ואינו מבטא באופן הולם את חומרת מעשיו, והעמיד את עונשו על 72 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 8665/21 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (8.11.21), נדחה ערעורו של מי שהורשע בין היתר בעבירות של ייבוא ועשיית עסקה אחרת בנשק (שלושה תתי מקלעים ומחסניות). בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל- 6 שנים, וגזר על המערער 4.5 שנות מאסר בפועל. כאמור, בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע כי אין מקום להתערב בעונש שנגזר על המשיב, בין היתר בשל חומרת המעשים, כמות כלי הנשק, ומדיניות ההחמרה בעבירות נשק.

בע"פ 315/20 **פתחי אבו טאה נ' מדינת ישראל** (7.6.20), דחה בית המשפט העליון ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו הושתו על המערערים עונשי מאסר בפועל של 54 ו- 36 חודשים, וזאת בגין עבירות נשק, ובכללן סחר ועסקה אחרת בנשק (רובה מסוג קרלו ושני תתי מקלע מאולתרים). באותו מקרה העמיד בית המשפט המחוזי את מתחם הענישה בעניינו של אחד הנאשמים על תקופה שבין 3.5 ל- 5.5 שנות מאסר; ומתחם הענישה ההולם בעניינו של האחר על תקופה שבין 3 ל- 5 שנות מאסר.

בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14.2.21), קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה על קולת עונשו של המשיב, אשר הורשע בעבירות נשק (רכישה והחזקה), לאחר שביקש לרכוש אקדח, תחמושת ולבנות חבלה, וזאת מאדם אשר נעצר בדרכו ונשא עליו את כלי הנשק הנ"ל. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המשיב עליו 18 חודשי מאסר בפועל. כאמור, בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, והעמיד את עונשו של המשיב על 3 שנות מאסר, זאת לאחר שנקבע כי גזר הדין שניתן עומד בסתירה למדיניות ההחמרה עם עברייני הנשק

לסוגיהם; וכי רק בנסיבות חריגות ביותר יהא ניתן להסתפק בעונש של 18 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 **מדינת ישראל נ' ג'בור** (12.1.20), הורשע הנאשם בהחזקת M16 ומחסנית ריקה, ונגזר עליו עונש של 22 חודשי מאסר, זאת לאחר שבית המשפט המחוזי קבע בעניינו מתחם ענישה הנע בין 20-30 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 3793/20 **מוריחי נ' מדינת ישראל** (23.11.20), נדחה ערעורו של מי שהורשע בעבירה של ניסיון לעסקה אחרת בנשק, שעה שקשר עם אחרים קשר לביצוע מכירה והעברה של אקדח ומחסנית תואמת. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם הענישה על תקופה שבין 18 ל- 52 חודשי מאסר, וגזר על המערער 30 חודשי מאסר בפועל. כאמור, בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שציון שענישה מחמירה נדרשת לכל חוליה בשרשרת של עבירת הסחר בנשק.

בע"פ 1658/20 **ג'מאחנה נ' מדינת ישראל** (21.06.20), נדחה ערעורו של מי שהורשע בעבירות של נשיאה והובלה של נשק ורכישת נשק, ונגזר עליו עונש של 24 חודשי מאסר בפועל. במקרה הנדון רכש המערער לעצמו, שלא כדין, נשק מסוג M16 תמורת 2,000 ₪. כאמור, בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שציון כי העונש שהוטל על המערער הינו מאוזן ואולי אף מקל.

25. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בענייננו, את נסיבות ביצוען ואת מדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין שתי העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 30 - 60 חודשי מאסר.

גזירת העונש בתוך המתחם

26. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם אני רואה להתחשב בהודאתו שניתנה בשלב מוקדם של ההליך, עוד בטרם החלה שמיעת הראיות. הודאתו לא זו בלבד שחסכה זמן שיפוטי יקר אלא שהיא מגלמת בחובה נטילת אחריות מצדו על מעשיו.

27. הבאתי בחשבון גם את הרשעתו הקודמת של הנאשם. אמנם לא מדובר בעבירות חמורות, אך מנגד גם לא מדובר במי שזוהי הרשעתו היחידה. יוער כי במסגרת תיק 58907-07-22 שהוגש לאחר כתב האישום בתיק דנא, הורשע הנאשם בעבירה של קשירת קשר לפשע, בכך שקשר עם אחר קשר לקדם עסקת נשק (תחמושת), כפי העולה מגזר הדין שהוצג (מ/2). בגין אותה הרשעה נדון הנאשם ביום 3.10.2022 למאסר לתקופה החופפת את מעצרו מיום 18.7.2022 ועד 3.10.2022. לפיכך, ימים אלה לא יבואו במניין התקופה לצורך חישוב מאסרו בגין תיק זה.

28. סיכומו של דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 28.2.2022 ועד היום, למעט התקופה שבין 18.7.2022 ועד 3.10.2022 שלא תבוא במניין הימים שינוכו.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן שבועיים שהוטל על הנאשם על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בת"פ 1961-03-22 באופן חופף לעונש המאסר בגין תיק זה.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים ממועד שחרורו, כל עבירת נשק מסוג פשע ויורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, במעמד הנוכחים.